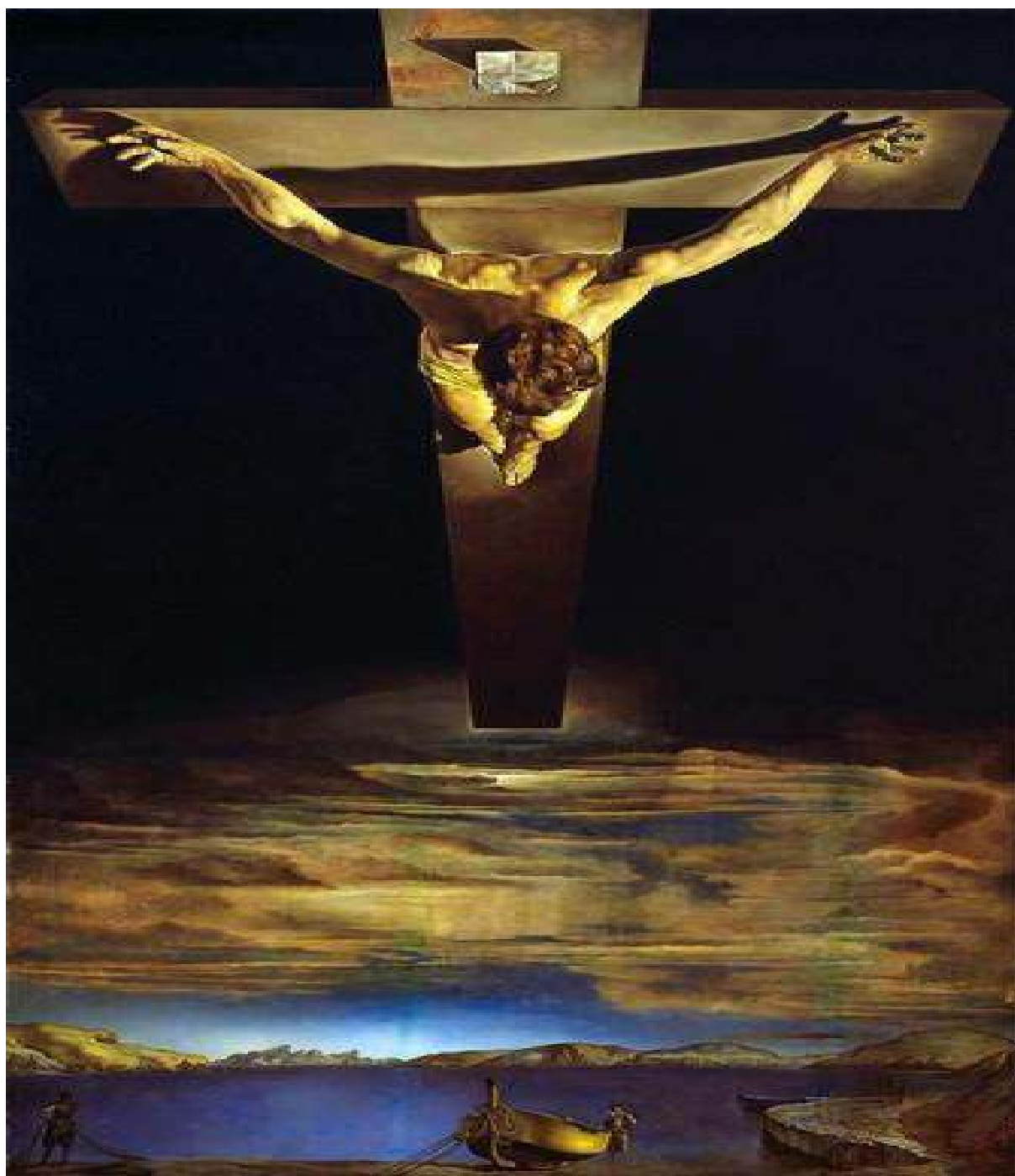

„Az Úr Lelke Üzen”

Kerekegyházi Szent István Egyházközség tájékoztatója
2026. XXVIII. évfolyam 1. szám

Farsang- Nagyböjt- Húsvét

„Királyi zászló jár elöl, Keresztfa titka tündököl, Melyen az élet halni szállt S megtörte holta a halált.”

Jubiláns házaspárok megáldása 2026. 02. 15

Kedves Testvérek!

„Húsvét ünnepe megtanít bennünket arra, hogy az Úr Jézus nem abban a feltámadásban akar részesíteni minket, amelyben Lázárt – hiszen neki előbb-utóbb újra meg kellett halnia –, hanem abban, amelyben ő részesült Húsvét éjszakáján, amikor földi testét és lelkét az Atyaisten a Szentlélekkel örökkévalósította és romolhatatlanná tette. A mi feltámadásunk alapja istengyermeki életünk, az isteni természetből való részesedés a hit és a keresztség által. Azáltal, hogy megkeresztelkedtünk és hiszünk Jézus Krisztusban, aki maga a Feltámadás és az Élet, már meg is kezdődött bennünk a dicsőséges feltámadás az örök életre.

Ha egy ember, egy teremtmény jó szava, dicsérete képes erőt adni, gyógyítani, megmenteni, mennyivel inkább tud elváltozást előidézni bennünk Jézus szava, aki a teremtő Isten hatalmával rendelkezve a nemlétezőket a létezés állapotába helyezheti! Ha tehát hiszünk az ő igéinek, a legnagyobb elváltozások mennek végbe bennünk egy új élet veszi kezdetét és bontakozik észrevétlenül, mely nincs alávetve a biológiai halálnak.

Úr Jézus Krisztus, add kegyelmedet, hogy igazán megértsük, mit is jelent, hogy a dicsőséges feltámadás zálogát hordozzuk magunkban. Add, hogy Lázár feltámasztása legyen előkép számunkra, mint annak hathatós bizonyosága, hogy Te Úr vagy a halál, a biológiai bomlás felett is, és örök jövőt készítesz testünknek-lelkünknek. Most, amikor szenvedésed és halálod emlékezetére készülünk, különösen is véd szívébe szereteted teremtő hatalmának ezt a jelét, és segíts, hogy ehhez tudjuk mérni földi életünk eseményeit is, a magányt, az elhagyatottságot, a kudarcot és a megvetést is, amelyből Veled együtt részesülünk.”

Kívánok szeretettel Egyházközségünknek, áldott, békés, boldog húsvéti ünnepeket.

Norbi atya

Húsvét a mi válaszuk

Húsvét ünnepe minden évben egy különleges pillanat, amikor a remény újra és újra lángra kap az emberi szívekben. Olyan világban élünk, ahol gyakran a bizonytalanság, a féktelen gyűlölet és az örökös rohanás határozza meg a mindennapokat, ezért most különösen nagy szükségünk van erre a csendes, mégis erőteljes üzenetre.

A feltámadás története nem csupán múltbeli esemény, hanem élő válasz a mai ember kérdéseire is. Amikor az első tanítványok szembesültek az üres sírral, még nem értették teljesen, mi történt – de azt érezték, hogy valami megváltozott. A remény lángja, amely addig halvány volt, újra egyre erősebben égett bennük.

Ez a remény ma is elérhető számunkra. Nem feltétlenül látványos módon, hanem sokszor csendesen, egy nehéz helyzetben megélt belső békében, egy váratlanul megérkező segítő erőben. Igen, az Isteni gondviselés ma is munkálkodik, ha hisszük és kérjük ott érint meg bennünket, ahol a leginkább szükségünk van rá.

Húsvét arra hív, hogy ne ragadjunk bele a saját korlátjainkba. Merjünk hinni abban, hogy van tovább. Van fény és van gyógyulás. Még akkor is, amikor emberileg már nem látjuk az utat. A feltámadás nem logika kérdése, hanem hit és tapasztalás – egy találkozás az élő Istennel.

Kívánom, hogy a húsvét öröme és a feltámadás reménye töltse be minden olvasó szívét!

Áldott, békés húsvéti ünnepeket kívánok Kerekegyháza minden lakójának!

Dr. Kelemen Márk polgármester

Keresztes Szent János Krisztusa

A címlapon „Salvador Dalí Krisztus keresztre feszítését ezen alkotásán Keresztes Szent János írásaiból ihletődve alkotta meg. Különössége a szokatlan perspektíva, amely felülnézetből ábrázolja a jelenetet. Krisztus halála így nem csupán egyszeri pillanat a történelemben, hanem megfoghatatlan valóság, örökös jelenlét. Nem csupán a halál jelenítődik meg itt, hanem egyúttal a halál és az élet közötti átmenet. Ezzel együtt az ürességben lebegő kereszt Krisztus megváltó cselekedetének egyetemességét is bemutatja. Az erőteljes fény-árnyék kontraszt fokozza a kompozíció drámaiságát.

A festmény alsó részén egy táj tárul elénk, ahol egy csónak és két emberi alak is kirajzolódik. A csónak szintén egyetemes szimbólum. Nemcsak Krisztus Egyházát jeleníti meg, hanem az ökumené jelképe is. Az ember az apostol, akit Jézus kiválasztott, és aki lehet a ma élő Krisztus-követő is. Összességében Dalí, ezen festménye azt hirdeti, hogy Krisztus megváltó cselekedete mindenkinek szól

Egyházközségi Bál 2026

Idén január 31-én került megrendezésre a hagyományos Egyházközségi Bál. „Örüljetek az Úrban mindenkor...” (Fil 4,4) – szerepelt a báli meghívókon. Ennek a mondatnak jegyében gyűltünk össze, hogy együtt töltsünk el egy vidám estét.

Kezdetben, 1995-től az Ifi hittanosok és az akkori Fiatal házások szervezték közösen az első farsangi bulikat a Szent Imre Otthonban. 2005-től ad helyet a Katona József Művelődési Ház ennek a rendezvénynek. Pár éve már a Művelődési Ház befogadóképességéhez kell igazítani a létszámot, így a kinyomtatott 250 jegy hamar elfogyott.

Idén a bál megtisztelő konferálói szerepét mi kaptuk meg: Kiss Laci és Olgyay Gitka, így elsőként mi köszönthettük az összegyűlt vendégsereget.

Ruskó Norbi atya ünnepi köszöntő szavai után a plébániai csoportok műsorai kerültek bemutatásra, melyek sokak számára a legérdekesebb része a bálnak. Röviden szeretnénk egy kis ízelítőt adni a vidám élményből, amiben a műsorok által részünk volt.

A Carlo Acutis Család Csoport „Hun vagyok?” címmel, egy érdekes találkozást jelenített meg. Egy modern nagyvárosi család három lelkes, önjelölt régész kutatóra bukkan a Pilisben, akik a magyar történelmet, a földrajzot, a keleti spirituális irányzatokat és a természetet igencsak szürreálisan elegyítik össze. A két világ találkozása egy abszurd, komikus eszmecsereben mutatkozott meg előttünk.

A Szent Ferenc Csoport műsorában a „hosszú házasság titkaira” mutatott rá. A házasság egy életre szóló páros vállalkozás. Imre atyát idézve: 3 dolog kell hozzá: túrni - sokat túrni - nagyon sokat túrni!!! Emellett, igen fontos a jó kommunikáció. Két rövid kabaréjelenetben tekinthettük meg, hogy a nyílt, őszinte, mély megosztás minden szituációban segíti egy házaspár együttműködését. Első jelenet: „A vegetáriánus feleség” – avagy: a spenót és a szörmebunda összeférhetetlensége. Második jelenet: „Géza és Gizus” – ahol férj és feleség is nagyothall, mégis remekül megértik egymást.

A Gábor Imre Család Csoport tagjai is abszolút pártolják a házasság intézményét. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint az, hogy a tavalyi egyházközségi farsangon megnyitották a Mimóza Házasságközvetítő Irodát. Már tavaly is professzionális módon boronálták össze a komoly szándékkal érkező ügyfeleket, de azóta csak gyarapították tapasztalataikat és szakértelmüket. Idei klasszikus kabaré hangulatú jelenetükben Kis Lajos és Nagy Amália, mint házasulandó jelöltek, külön-külön végig járják Kovács úr, a házasságközvetítő szakember útmutatásaival a társkeresés rögs útját. Végül sikeresen egymásba botlanak. Ez az igazi „Szerelem első látásra.”

Az Ifisek műsora következett, akik a mai kor szellemében modern eszközökhöz nyúltak: a történet fiatal főszereplője mobiltelefonja és a ChatGPT társaságában visszautazik az időben, és a kis Jézus születésének helyszínén találja magát. „Mi történik akkor, amikor egy modern válasz egy régi helyzetben hangzik el? Vajon lehet-e egy tanácsnak túl nagy súlya? És mi történik, ha a kor sem volt felkészülve erre a beszélgetésre? – ezekre a „filozofikus” kérdésekre keresték a választ jelenetükben.”

Utolsó műsorszámként egy táncot láthattunk a „Kiskórus” előadásában. A Sági-Szabó Ildikó vezette lánykórus a gitáros miséken való énekes szolgálat mellett sokféle feladatot vállal. Az elmúlt bálakon már szerepeltek énekkel, táncsal. Bevonták hittanos társaikat is. Most a Khumba című dél-afrikai animációs film, a félig csíkos zebra történetét bemutató mese egyik betétdalára táncoltak, mely az Alma Együttes szerzeménye.

A dal a csíkjait kereső zebra útját, és a történet hangulatát idézi meg.

A műsorok után közös vacsora következett, mely a vendégek által felsorakoztatott

szendvics-összeállításokból, és egyéb finomságokból tevődött össze.

Ezután jött a várva várt nyitótánc, a Kerekegyházi Kukujshi Néptáncegyüttes előadásában, akik egy szatmári táncal készültek az estére. Nagy sikerük után táncház következett, melyet Sági-Szabó Ildikó vezetett.

Majd kezdetét vette a zene és tánc, hajnali 2 óráig, amit semmi más, csak az izgalmas tombolasorsolás szakíthatott meg.

Köszönjük szépen mindenkinek a munkáját, lelkesedését, akik részt vettek a szervezésben, előkészületekben, lebonyolításban, utómunkálatokban! Reméljük, jövőre ugyanitt újra találkozhatunk.

Kiss László és Olgyay Margit (Lapi és Gitka)

Lourdesi kilenced lélekben és zarándoklat a forráshoz

„Egyházközségünkben a Gyertyaszentelő napjától végeztük a lourdes-i kilenced ájtatosságát. Imádkoztunk a Lourdes-i Szűzanya tiszteletére és közbenjárásáért, hiszen a lourdes-i kilenced énekei szinte kizárólag Mária-énekek. A lourdes-i kilenced az év első ájtatossága, ezt követi a keresztúti ájtatosság a böjt idejében.

A lourdes-i kilenced megtartásának régi hagyománya van Egyházközségünkben. A családon belül generációról-generációra hagyományozott kis imakönyvek nyomtatási dátuma is ezt támasztja alá.

Lourdes a kegyelmek kiapadhatatlan forrása. Jézus Krisztus vallásának megdönthetetlen igazolása, diadalának hirdetője, hol az Eucharisztia buzgó gyakorlásának világraszóló példajaképpen imádat, és megtisztult lélekkel, felmagasztosulva nap-nap után ezrek veszik magukhoz Isten testét és véréét. De nem juthat el mindenki Lourdesba, ezért sokan csak lélekben zarándokolnak oda.” Az alábbiakban mi is „zarándokoljunk” a forráshoz.

„A víz érintése” – személyes élményeim a lourdes-i zarándoklatról

Március elején lehetőségem nyílt eljutni a franciaországi Lourdes városába, amely sokak számára a hit, a remény és a gyógyulás helye. Számomra ez az út nem csupán egy utazás volt, hanem egy belső zarándoklat is – csennnel, kérdésekkel és lassan megszülető válaszokkal.

Az érkezés után hamar magával ragadott a kegyhely különleges légköre. Amikor először léptem a Massabielle-barlang elé, ahol a jelenések történtek, mély csennn vett körül. Nem a zaj hiánya volt ez, hanem egy belső nyugalom, amelyben könnyebb volt imádkozni, figyelni, jelen lenni.

A következő napok során több szentmisén is részt vettünk, többek között a Szeplőtelen Fogantatás bazilika altemplomában és a Szent Johanna-kápolnában. Ezek az alkalmak nemcsak liturgikus események voltak, hanem valódi találkozások: Istennel, egymással és önmagammal. A közös imák, énekek és a csennnes pillanatok mind hozzájárultak ahhoz, hogy egyre inkább megnyíljak.

A kegyhely felfedezése során bejártuk a kertet, megálltunk a forrásoknál, és végig jártuk a lourdes-i kálvária meredek, de annál elgondolkodtatóbb keresztútját. Minden állomásnál egy kicsit magamba néztem, és úgy

éreztem, mintha nemcsak Jézus útját követném, hanem a saját kérdéseimet is végig járnám. A legmélyebb élményt azonban számomra a rituális mosakodás jelentette. A víz, amely Lourdes egyik legfontosabb jelképe, ott egészen más értelmet nyert. Amikor a forrás vizével megmostam az arcom és a kezem, és ihattam belőle, nem csupán egy hagyományt követtem. Inkább egy belső gesztus volt: elengedni a terheket, a félelmeket, mindazt, ami nyomaszt. A víz hidegsége szinte felébresztett, és egy pillanatra teljesen jelen voltam. Úgy éreztem, mintha nemcsak a testemet, hanem a lelkemet is érintené, mintha maga a Szűzanya, aki itt jelent meg, gyengéden átölelné és vigaszt nyújtana a legmélyebb félelmeimben. Különösen emlékezetesek maradnak az esti közösen elimádkozott rózsafüzérek a barlangnál. A sok apró fény a sötétben, az együtt mondott imák ritmusa – mindez olyan erős közösségi élményt adott, amelyben idegenekből lettünk testvérek a hitben. A szentségimádás perceiben valami egészen más történt bennem, mint addig bármikor. Az Szeplőtelen Fogantatás bazilika csendjében térdelve nemcsak egy szertartás részese voltam, hanem valódi jelenlétebe léptem. Az Oltárszentség előtt megszűntek a fölösleges szavak – már nem kérni akartam, és nem is magyarázni, csak lenni Isten előtt. Egy idő után úgy éreztem, mintha minden, ami bennem rendezetlen, lassan a helyére kerülne. Nem azért, mert megértettem, hanem mert átadhattam. Mélyen megérintett a felismerés, hogy Krisztus nem távol van, hanem valóságosan jelen – csendben, alázatosan, mégis mindent betöltve. Ebben a csendben megtapasztaltam, hogy az ima nem mindig szavakból áll: néha egyszerűen annyi, hogy ott vagyok előtte, és hagyom, hogy Ő nézzen rám.

Vasárnap reggel a barlangnál bemutatott szentmise volt számomra az út egyik legemlékezetesebb pillanata. A Massabielle-barlanghoz közeledve hirtelen leszakadt az ég: sűrű eső kezdett zuhogni, és mindannyian közelebb húzódtunk, szinte beszorulva a barlang védelmébe. Abban a szűk térben, egymás mellett állva, még erősebben éreztem a közösség megtartó erejét. Nem menekültünk el, ott maradtunk, együtt, a vízben. És akkor, mintha válasz érkezett volna az esőn át. Egyszer csak megjelent egy szivárvány. Rövid ideig látszott, mégis olyan volt, mint egy halk, mégis biztos jel. Számomra ebben a pillanatban Szűz Mária közelsége vált tapinthatóvá, mintha ő lenne az, aki az esőn és a nehézségeken keresztül is összeköti az eget a földdel. A víz, amely eddig próbára tett minket, hirtelen kegyelemmé változott. Ott, a barlangban állva úgy éreztem, hogy nemcsak nézem ezt a jelet, hanem részese vagyok: mintha a Szűzanya csendesen emlékeztetne arra, hogy a legnehezebb pillanatokban is jelen van, és mindig a remény felé vezet.

Amikor a zarándoklat végén elindultunk Toulouse felé, már nem ugyanaz az ember voltam, aki néhány nappal korábban útnak indult. Nem történt látványos csoda – mégis minden más lett. A víz érintése, az eső súlya, a szentségimádás, a barlang csendje és az a rövid ideig felragyogó szivárvány mind bennem maradtak.

Azóta úgy érzem, Lourdes nem mögöttem van, hanem bennem. És ha valaha újra elbizonytalanodom, elég lesz felidézni azt a pillanatot a Massabielle-barlang mélyén, ahol az eső és a fény egyszerre volt jelen – és ahol egészen biztos voltam abban, hogy a Szűzanya ott van, egészen közel.

Lourdes így számomra nemcsak egy úti cél lett, hanem egy belső hely is, ahová bármikor visszatérhetek – ha nem is testben, de lélekben biztosan.

Kerekes Rita

Gyógyító nagyböjt

A liturgikus év elemei az évszázadok során beleivódtak a társadalmi szokásokba is, leginkább talán az adventi és a nagyböjti időben. Aligha lehet fontossági sorrendet felállítani a kettő közül, a mindennapokban azonban az advent bizonyul fontosabbnak. A „rorate” misék szokása megmaradt a zsinati liturgikus reformok után is – sokan szánják rá magukat arra, hogy ebben az időben korábban

keljenek, és elmenjenek a hajnali misére. Nem kis áldozatot vállalnak evvel, mégis örömmel teszik, hiszen a téli hidegbe-sötétbe forduló időben ott dereng a várakozás a Megváltó születésére. A szeretet kisebb-nagyobb áldozatai is örömet hoznak, akár a napi jócselekedetek itt-ott máig fennmaradt szokásában, akár az ajándékozás karácsonyi körforgásában.

Jelentőségét tekintve a nagyböjt lenne a fontosabb előkészületi idő, súlya mégis kisebb, mégis mintha idegenebb lenne korunktól: akár mint az önkéntes vezeklés, lemondás ideje, akár mint a húsvétra való előkészület. Pedig ha mélyebbre nézünk, mindkettő ott rejlik életünk mélyén.

A keresztény aszkézis mára kiment a divatból, a böjtölés is régi korok komor hangulatát idézi, értelmetlen önsanyargatással. Az Egyház is enyhített a szigorú böjti szabályokon, főleg az étkezésben való megtartóztatás terén. – Különös fordulat, hogy napjainkban más indoklással, másféle céllal, de visszatér a böjt divatja. Az internetes keresőben tucatnyi csábító jó tanács és üzleti ajánlat ugrik elő a *böjt* szóra: méregtelenítő, tisztító, erősítő hatást ígérnek, wellnesszel egybekötött (méregdrága) gyógyító, „bioböjt” kúrákat, hogy ezáltal testünk egészségesebbé, erősebbé, fiatalabbá váljon. A Biblia ajánlotta böjt mintha újra időszerűvé válna, hiszen nemcsak a biológiai szervezetnek van szüksége effajta megtisztulásra, hanem a lelkünknek, a személyiségünknek is. Csakhogy ehhez éppen nem a wellness-kúrák vezetnek el, hanem a jótettekkel és imádsággal kísért tudatos lemondás a Biblia szellemében, amely kiemel önösségünkben és mások – Isten és embertársaink – felé fordít.

A tudatos önkorlátozásnak az egyéni életen messze túlmutató jelentősége lett azonban napjainkban. Hiába érkeznek hírek az ökokatasztrófa veszélyéről, a Föld egészségét romboló életmódunkról, a többség mégis úgy gondolja, hogy ezek a folyamatok függetlenek az egyének pazarló, a környezetet kizsákmányoló életmódjától. Létszükségletüknek érzik azt a jólétet, amely mindenfajta önkorlátozást elutasít magától. A nagyböjti idő kétszeresen is a tudatos lemondás alkalmát kínálja: belső énünk megtisztítására hív, a lemondást jótettekkel és imádsággal kísérve; és a „globális falu” lakójaként kollektív önmérsékletre szólít fel, saját jövőnk és a következő nemzedékek érdekében.

Így válhat gyógyító böjtté előkészületünk a húsvétra, amely Jézus földi halálán keresztül a feltámasztás öröklétébe nyitja meg utunkat. Szerző: *Lukács László SchP*, *Gyógyító nagyböjt című írása*, Forrás: Vigilia Szerkesztőség Facebook-oldala

Meghallani és böjtölni

XIV. Leó pápa nagyböjti üzenete (kivonat)

Kedves testvérek! ...Ha a nagyböjt a hallás ideje, akkor a böjt olyan konkrét gyakorlat, amely alkalmassá tesz bennünket Isten ígéjének befogadására. Az ételtől való tartózkodás ugyanis ősi és nélkülözhetetlen aszketikus gyakorlat a megtérés útján. Éppen azért, mert a testet is érinti, világo-

sabban megmutatja, mire „éhezünk”, és mit tartunk létfenntartásunk szempontjából lényegesnek. Arra szolgál tehát, hogy felülvizsgáljuk és rendbe tegyük „vágyainkat”, hogy elevenen tartsuk igazságosságra való éhezésünket és szomjazásunkat, ne engedjük, hogy az lemondóvá váljon, és arra neveljük, hogy felebarátainkért mondott imádsággá és értük vállalt felelősséggé váljon.

...Ahhoz azonban, hogy a böjt megőrizze evangéliumi igazságát és elkerülje a szív felfuvalkodásának kísértését, mindig hitben és alázatban kell megélnünk. Ez megkívánja, hogy szoros kapcsolatban maradjunk az Úrral, mert „nem böjttől igazán, aki nem tud Isten igéjéből táplálkozni”. [3] Mint annak látható jele, hogy a kegyelem támogatásával belsőleg el akarunk fordulni a bűntől és a rossztól, a böjtnek más önmegtágadási formákat is magában kell foglalnia, amelyek segítenek egy mértéktartóbb életstílus kialakításában, mert „csak a lemondás teszi erőssé és hitelessé a keresztény életet”. Ezért szeretnék benneteket az önmegtartóztatás egy igen konkrét és gyakran alábecsült formájára hívni: a felebarátunkat sértő és sebző szavaktól való tartózkodásra. Kezdjük el lefegyverezni beszédünket: mondjunk le a csípős megjegyzésekről, az elhamarkodott ítélekezésről, a távollevők megszólásáról – akik nem tudnak védekezni –, és a rágalmazásról.

...Szívből adom áldásomat mindnyájatokra és nagyböjti utatokra. Kelt a Vatikánban, 2026. február 5-én, Szent Ágota szűz és vértanú emléknapján. XIV. Leó pápa. <https://www.magyarKurir.hu/hirek/meghallani-es-bojtolni-xiv-leo-papa-nagybojti-uzenete>

Bűn-e, ha megszeged a böjti fogadalmadat?

Lehet, hogy csalódást okoz a böjti fogadalmad vagy ígéreted megszegése, de nem feltétlenül jelenti azt, hogy vétkeztél. Mivel gyarló emberek vagyunk, a katolikusok nagyon gyakran megszegik az időszak elején tett böjti elhatározásukat vagy ígéretüket. Lehet, hogy csak a nagyböjt közepén, de az is előfordul, hogy mindjárt már az első napon. Vannak katolikusok, akik elgondolkodnak azon, hogy vajon vétkeznek-e, ha megszegik böjti fogadalmukat. Sajnos erre a kérdésre nincs egyértelmű válasz. *Minden attól függ, hogy mi az, amiről “lemondtál”.* Ha valami „jóról” mondtál le, például arról, hogy csokit vagy desszertet egyél, akkor a böjt megszegése önmagában nem bűn. A legtöbb esetben nem vétkezhetsz egy szelet csokoládé elfogyasztásával, hacsak nem eszel annyit, hogy az már a falánkságig fajul. Másfelől, ha azt választottad, hogy valami „rosszat” fogsz elhagyni, például nem fogsz pletykálni, akkor lehet, hogy bűnbe esel a böjti fogadalmad megszegésével. *Mindennek a kulcsa a lelkiismereted: ha megfelelően működik, akkor figyelmeztetni fog, ha Isten ellen vétkezel.* Ha valaha is úgy gondoltad, hogy nem vagy biztos ebben a kérdésben, mindig jó, ha konzultálsz a lelki vezetőddel, vagy megkérdezed a papot a gyónás során. Ő majd képes lesz útmutatást adni, és felteszi neked a megfelelő kérdéseket, amelyekkel eldönthető, hogy a nagyböjti fogadalmad megszegése bűn-e, vagy egyszerűen csak emberi gyengeség. A nagyböjt gyönyörű időszaka az évnek, kiválóan alkalmas arra, hogy erősítsük lelkünk fegyelmezettségét, és mindig a keresztény szentségre törekedjünk. Azonban emberek vagyunk, és a tökéletesség nem érhető el könnyen. Segíts, Urunk, hogy böjtlésünk ne merüljön ki bizonyos külsőségek megtartásában, és ne is pusztán a fogyókúra egy újabb divatos formája legyen, hanem Irántad való hűséges szeretetünk fejeződjék ki benne. Add kegyelmedet, hogy ne magunkra, hanem Rád figyeljünk, és lelkünk pusztaságába kivonulva engedjük, hogy szívünkre beszéljen s átöleljen bennünket a Te szereteted. Segíts, hogy Téged szemlélve meglássuk az Atyát, helyesen lássuk önmagunkat és testvéreinket, s észrevegyük azt is, hogyan távolíthatjuk el az igát, melyet akarva-akaratlanul mások nyakába vetettünk. *A jó hír az, hogy ha elesünk, mindössze csak annyit kell tennünk, hogy engedjük, hogy Isten újra felemeljen minket, és felismerjük az Ő atyai szeretetét irántunk.* Forrás: *Aleteia*

Nagyböjti lelkigyakorlat

1. nap, 2026.02.20 péntek

Szabó Dániel piarista atya gondolatai. Kedves Testvérek! Mindannyiunk mögött fárasztó hét van, de mégis fontos, hogy ezen a péntek délutánon nyitott szívvel tudjunk jelen lenni a lelkigyakorlatunkon. Mégsem az a legjobb, ha töretlen figyelemmel hallgatunk mindent, ami itt elhangzik, ez inkább a tanórákra jellemző. A lelkigyakorlatokon az a jó, ha arra figyelünk, mi az, ami leginkább megérint bennünket, azon el is időzzünk egy kicsit, hogy majd visszakapcsolódhassunk a megkezdett gondolatmenetbe.

Ezen a három lelkigyakorlatos beszédben a Nagyhét mozzanatairól szeretnék elmélkedni veletek közösen. Jézus utolsó hetének eseményei a keresztény életünk közepéhez vezetnek bennünket.

A Nagyhét első mozzanata Jézus bevonulása Jeruzsálembe. Ez egy sorsfordító pillanat Jézus számára. Úgy dönt, belép a zsidóság fővárosába, holott pontosan tudja, hogy ott veszélyek várnak rá, az életét kockáztatja. Jézus mégis úgy dönt, hogy bevonul. Az első történet egy

szamárcsikó körül forog. Jézus részletes leírást ad róla, hol található, hogyan kell elhozni. Miért foglalkozik a Szentírás részletesen egy ilyen jelentéktelen mozzanattal? Bármilyen más állaton is bevonulhatott volna, Jézus azonban valamilyen üzenetet akart átadni általa, hogy éppen ezt az állatot választja. Jelet ad ezzel a szamárcsikóval. Ezt olvassuk Zakariás könyvében: „Ujjongj Sion leánya, zengj éneket Jeruzsálem leánya, nézd, közeleg királyod. Igaz és győzedelmes, alázatos, számaron jó, szamár hátán, szamárnak csikáján.” Jézus pontosan ezt az üzenetet küldi: én ma beteljesítem az Írás szavait. Azt üzeni: Én vagyok a Messiás, aki eljöttem az én népemhez. És Jézust így is fogadják, hatalmas ágakkal, ruhát terítve elé, ahogy a hatalmasságokat fogadják, dicsőítve Istent és magát Jézust is.

Jézus egész életében elutasította, hogy őt olyan Messiásnak tartsák, aki majd háborút fog hirdetni, hanem általa a szelíd Messiás jön el, aki nem a hatalmon keresztül akar uralkodni. Hajlamosak vagyunk mi is arra, mint Péter, hogy azt mondjuk, ugyan már, neked nem kell meghalnod, majd megoldjuk valahogy. De Isten nem emberi okoskodással próbálja megváltani az embert. Az embert nem lehet megváltani hatalommal, kényszerrel vagy az üdvösségbe „manipulálni”. Ez nem a mi utunk! Nem meggyőznünk kell egymást valamiről, hanem csatlakoznunk kell Jézushoz, ez az az út, ami az ember szabadságát tiszteletben tartja.

A Virágvasárnapi szertartás – manapság nem mindig kivitelezhető – a templomon kívül kezdődik, majd együtt vonulunk be, mert követjük Jézust. Azt jelezzük ezzel, hogy igen, én Jézussal tartok, követem Őt, vállalom az utat Vele együtt. A jeruzsálemi bevonulás azt jelenti a számunkra, hogy igen, Jézus, én követlek Téged!

A mai estén még a Nagycsütörtöki történetekről szeretnék elmélkedni veletek. Nagycsütörtökön Jézus a tanítványaival a Húsvéti vacsorát költi el. Jézus ekkor valami döbbenetes dolgot tesz: megmossa tanítványai lábát. Nagyon őszinte Péter apostol zavara, nem érti ezt a gesztust.

Ahogy a tanítványok lába megtisztul, a kendő Jézus kezében egyre piszkosabb lesz. Figyeljünk erre a szimbólumra, amit nem véletlenül állít elének János apostol.

Miután asztalhoz ülnek, Jézus folytatja a megdöbbenő cselekedeteinek sorát. Kiosztja a kenyeret és bort, mint saját testét és véré. Mindkét cselekedete, a lábmosás, a kenyér és bor kiosztása, a másnapi történetek tudatában érthető meg, mert erre utalnak a szavai. Jézus halála nem egy szerencsétlen véletlen, nem is az, hogy áldozatul esik az őt gyűlölőknek. Jézus világossá teszi, hogy tőle nem elveszik az életét, hanem maga adja oda az övéért és rajtuk keresztül minden emberért. Ez

a szeretetből hozott áldozat végleg megtöri a bűnnek a struktúráját. Az Ő önfeláldozása, szolgálata tisztulást hoz mindenki számára, az Ő szeretetáldozata igazi életet ad, örömet és tisztulást hoz mindenkinek. Ahogy a földi életet a kenyér táplálja, és a bor a földi öröm forrása lehet, Jézus teste a mennyei életet, és kiontott vére a mennyei örömet hozza el a számunkra. Ez az a titok, amit az utolsó vacsora napján ünneplünk, ez az a titok, amit minden vasárnap élénk állítja egyházunk. Jézus tovább megy, ahogy bevonta tanítványait a Jeruzsálembe való bevonulásába, ebbe a titokba is bevonja őket. Jézus bevonja őket szeretetből hozott áldozatába. A lábmosás után mondja tanítványainak: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!”

Jézus nem ragaszkodik ahhoz, hogy a Mester szerepében legyen, hanem szolgál, így megmutatja nekünk, mit kell cselekednünk. Nem státuszokhoz ragaszkodni, hanem szolgálni, elosztani életünket másokat éltető kenyéreként, ezt jelenti Jézus nyomába szegődni. Jézus azt ígéri, hogy ha ezt tesszük, boldogok leszünk. Ő, bár lenne bátorságunk az Ő nyomába szegődni! Amikor az áldozáskor a pap a kenyeret nyújtja nekem, akkor Jézus maga adja nekem az ő éltető kenyerét, testét, ahogy értem is odaadta az életét. Azt akarja, hogy tisztává legyek, hogy visszanyerjem az Istenfiúi méltóságomat és szépségemet, és hogy eltöltsön az élet teljessége és a túlcserélt öröm. Ez adott Jézusnak erőt, hogy értünk adja magát, mert tudta, hogy ezzel nekünk visszaadja az életet. Bevonulni Jézussal Jeruzsálembe, elismerni őt Messiásnak, odaülni az utolsó vacsora asztalához, engedni, hogy Jézus az én lábamat is megmossa, elfogadni a kenyeret és bort, és erőt meríteni, hogy én magam is éltető kenyérré legyek a rámbízottak számára, ehhez adjon erőt nekünk a Mindenható Isten! Ámen.

Lejegyezte: Mongyi Kornélia

Nagyböjti lelkigyakorlat 2. nap, 2026.02.21 szombat

Szabó Dániel kecskeméti piarista atya tovább vezet bennünket a nagyhét szent napjainak történésein.

Ezen a lelki napon már elérkeztünk a nagypéntek eseményeihez. Jézus és a tanítványok az utolsó vacsora és az eukarisztia alapítása után elindultak az olajfák hegyére. Itt Jézus félre vonul, megrendülten imádkozik és félelem tölti el. Ekkor is osztozott a mi helyzetünkben, a rettegésben, kilátástalanságban, kiszolgáltatottság érzésében.

Jézus letérdelt, úgy imádkozott az Atyához. Az evangéliumok azért hagyták ránk ezeket az eseményeket pontosan leírva, hogy mi is tudjunk az Atyához így odafordulni, elé borulni és imádkozni.

Jézus nagyon bensőséges szavakat mond el: Apa ments meg engem! Amikor terveink összedőlnek, vagy a kétségbeesés határán vagyunk mi is ilyen bensőséges bizalommal lépünk az Atya elé, mint Jézus is tette.

Mondjuk el bátran érzéseinket, de fejezzük ki hálánkat is. Bizalommal, hálás szívvel forduljunk az Atyához. Köszönetünket is örömmel fogadja, de a kért kegyelmeket is megadja, ha őszinte szívvel tárjuk elé. Az elmélyült imádság és az Atyához fordulás után már nem látjuk Jézust kétségek között. Megerősítette az Atya, hogy a szenvedés útját végig tudja járni.

Dani atya beszélt Jézus peréről is, mint egyik fontos nagypénteki eseményről. Kajafás el akarja ítélni Jézust, a nagytanács pedig mereven ragaszkodik az ószövetségi írásokhoz. Kajafás kérdésére, hogy Te vagy a messiás, az áldott Isten fia? Jézus azt válaszolja: Én vagyok! Ekkor már a vádlók kerülnek Jézus ítélőszéke elé, hiszen hazugságokkal, ellentmondásos tanúkkal akarták Jézus bűnösségét bizonyítani a perben. Nem volt merszük az igazsággal szembenézni, hogy Jézus az Isten fia! Amikor ilyen erővel jön szembe az igazság akkor kell megtérni és őszintének lenni. Mindannyian megkapjuk a lehetőséget a bűnbánatra, megtérésre és kiengesztelődésre, amit nem lehet halogatni. Az Atya iránti engedelmség nem egy passzív tétlenség, hiszen Jézus is

engedelmesen és bizalommal az Atyára bízva az életét a kereszten. Az engedelmisség egy határozott döntés, az engedelmisség szabadsága az életünkben. Krisztus is engedelmes, nem akar elfutni a szenvedés elől. Saját elképzeléseink hajszolása helyett mi is engedelmesen adjuk át életünket és bízunk az Atyában, az ő végtelen szeretetében.

Szenvedéseinket ne teherként hordozzuk, hanem legyen engesztelés bűneinkért és mások bűneiért. Ekkor már nem szenvedés lesz hanem végtelen értékű áldozat. A bűn mindenkit megsebez, de az engesztelés által gyógyulunk mi magunk is és mindazok, akikért felajánljuk a szenvedések áldozatát az Úrnak. Teljes szívvel adjuk át magunkat az Atyának a bűnbánatban és a kiengesztelődésben.

A nagypénteki szertartás része a hódolat a kereszttel. A kereszttel is egy kivégzőeszköz, mint például az akasztófa. Nekünk mégis teljesen mást jelent, ezért hódolunk előtte, hiszen onnét nyertük megváltásunkat Krisztus által.

A keresztről áradt ki Jézus szeretete az emberiségre, amely az Atya iránti engedelmisségben lett teljes.

A megváltás örömeivel teljes áldott húsvéti ünnepeket kívánok Mindenkinek!

Bodorné Lídia

Reszkető, enyhe fény sugárzik.
Egy felhő lassudan megyen.
A lélek fáj, a fény sugárzik.
Valaki ballag a hegyen,
hús homlokáról fény sugárzik
s szemét lehunyja – úgy legyen!

Dsida Jenő: Út a kálváriára (részlet)

Húsvéti lelkigyakorlat 3. nap, 2026.02.22 vasárnap

Jézus keresztáldozatáról elmélkedve, eljutottunk Nagyszombatig, ami a bénultság, a gyász, az igazságtalanság napja. Hogy történhetett ez, egy igaz emberrel, aki mindenkivel jót tett? Ez a bűn valósága. A bűn az első pillanatban jót ígér: Ez a kis plusz jár neked! Ugyan mi bajod lehet belőle? Halljuk gyakran ezeket. Ám lehet, hogy a bűn olykor igazságnak álcázza magát. Mint Jézus esetében, amikor a főtanács tagjai, akik egyébként hívő, becsületes emberek voltak, azt gondolták, hogy akkor szolgálják legjobban Isten akaratát, ha megölik Jézust. Félelmetes, hogy mennyire el tudjuk téveszteni az utat, ha saját bölcsességünkre alapozunk. Mert a bűn pusztít, rombol, mindent tönkre tesz, sőt még azokat is megsebez, akik ártatlanok, akik nem tehetnek semmiről, akik nem bűnrészesek. Ez a bűn pusztító, igazságtalan valósága.

A Nagyszombat nekünk nem reménytelen, mert tudjuk, hogy eljön a húsvét hajnala. A húsvét vigíliája, csak a sötétség beállta után kezdődhet el. Azért, mert ott ülve a sötét templomban, megjelenik egy picike fény, a húsvéti gyertya, amely azt jelképezi, hogy a fény legyőzi a sötétséget, Isten legyőzi a gonosztságot. Valamiben, teljesen biztosak lehetünk: bármekkora is a sötétség bennünk, a feltámadt Jézus fényét semmi ki nem olthatja. Nem a gyűlöleté, hanem a szereteté az utolsó szó itt a világon. Hagyjuk, hogy ez a fény átjárjon bennünket és akkor egyre nagyobb világosság lesz ebben a világban. Ez a mi küldetésünk, hogy tovább vigyük a fényt, hogy mások is rátaláljanak Krisztus világosságára. Ez az egyház küldetése is. Őrizni a fényt, ebben a sötétségbe burkolódzó világban, tudva, hogy sokan nem akarják befogadni a világosságot.

Tudnunk kell azt is, hogy nem politikusoktól kell várni a világosságot. Mert, ha nem Jézustól várjuk a világosságot, hanem valaki mástól, abból mindig viszály vagy széthúzás lesz. Jézushoz kell ragaszkodnunk, mert csak így lehetünk a világosság fiai.

Nagyszombaton felolvasunk az Ószövetségi részekből, amelyeket nagyon tisztelünk, mert ezek a történetek, Jézusban teljeseznek be.

A Teremtés könyvében minden csodálatos, amit Isten alkotott.

Ábrahám és Izsák története arra emlékeztet, hogy nem az ember váltja meg magát, hanem az Isten.

Az Egyiptomból való kivonulás története pedig arról biztosít, hogy Isten harcba száll népéért.

Jézus működése révén kezdetét veszi az új teremtés ebben a világban. Ezt mutatják az Ő gyógyításai, melyeket nap mint nap olvasunk az evangéliumban. Harcba száll a gonosz lélekkel, ezt mutatják az Ő ördögűzései. Elhozza Isten áldását, bőséget és örömet, gondoljunk a kenyérszaporításra, vagy azokra a lakomákra, amelyeken Jézus részt vesz. Végül a halálból való feltámadása révén, kiment minket a bűn rabszolgaságából, hogy Vele együtt bevonuljunk Isten országába. Ez az öröm járja át húsvét vigíliáját. Végezetül pedig a keresztségünkre emlékezünk. Ekkor keresztelik meg a felnőtt korban megtérőket. Visszaemlékezünk arra, hogy minket is megtisztított a keresztség, hogy Isten gyermekei lettünk, hogy mi is átmentünk Jézussal a halálból az életbe.

Húsvét vigíliáján ebben az örömben időzünk.

Jézust, mennybe menetelekor látjuk utoljára. Ezt mondja: „**Menjetek el az egész világra és hirdessétek az evangéliumot, minden teremtménynek!**” Ez a mi küldetésünk is! Amen!

Lejegyezte: Kaldenekker Olivér

Meghívás és színeváltozás

1. Vonulj ki földedről... Nagy néppé teszek... Általad áldást nyer a föld minden nemzetsége. (Ter 12,1–4a) A Biblia nem írja, milyen formában kapta Ábrahám a kinyilatkoztatást, írja cikkében Sebestyén Péter atya. De a névváltozás, Ábrám-Ábrahám is jelzi, hogy hite, engedelmsége révén egész élete, sőt a családjáé is átalakult. A hívó szóra kész volt elhagyni szülőföldjét, környezetét, meddő feleségével nekivágni az ismeretlennek, csak az egyetlen biztosítékba, az isteni meghívásba kapaszkodni. A hit kalandja bátorságot, merészséget feltételez: kivonulni a megszokottból, elengedni a biztosnak látszó mankókat. A hit a bizalom útja, mint az Ábrahámé. Nagybőjtben mi is ezt tesszük. Nekivágunk az ismeretlennek, ami ugyan kockázatos, de tudjuk, hogy Isten vezet minket. Velünk van, vonz, szelíden irányít, kiszolgálja törekvésünknek és sebzettségünknek. Ez az igazi ön- és istenismeret. A böjti kivonulás is segít önazonosságunkban, kifürkészhetjük akaratát, átértelmezzük tetteinket és gondolkodásunkat, és lassan új szemmel látjuk a világot. Képesek leszünk elfogadni azt, amit nem tudunk megváltoztatni, felismerjük és felfedezzük a testvéreinkben szunnyadó jót, szépet, értékeset. Nem törjük magunkat az elvárások és a teljesítménykényszer miatt. Megtapasztaljuk a minket hívó és ránk gondosan ügyelő Isten végtelen szeretetét. Ha engedelmeskedünk a hívásnak, életünkön áldás lesz.

2. Ne szégyellj tanúságot tenni Krisztus mellett... aki meghívott. (Tim 1,8b–10) Szent Pál buzdítja lelki gyermekét, első püspökét, Timóteust, bátorítja őt a tanúságtételre. A püspök, a klerikus egész életszolgálatával tesz tanúságot Mesteréről, „égi munkaadójáról”. Érzí, hogy érdemtelenül, ingyen kegyelemből kapta hivatását, ezért mindenestül, minden emberi talentumát, kvalitását, tehetségét az ő szolgálatába állítja, hiszen Megváltójának állandóan lekötölezett. Így pozitív örömteli mintát szolgáltat a Krisztus-követésre azoknak, akiknek hirdeti az Igét.

3. Ott elváltozott előttük... arca ragyogott, mint a nap, ruhája pedig olyan fehér lett, hogy vakított, mint a fény... Péter erre így szólt: Uram, jó itt nekünk! (Mt 17,1–9) Jézus színeváltozását nagybőjtben éppenséggel azért olvassuk, hogy jobban megvilágosodjék előttünk megváltó szenvedése. Nem egyszer hajlamosak vagyunk arra, hogy Krisztus-követésünket csodák, rendkívüli jelek is alátámasszák. Vagy legalábbis Isten tegyen velünk kivételt, mentsen fel a szenvedés, a keresztsíselés, az áldozathozatal terhe alól. Jól érezzük magunkat a dicsőségben, a siker és az elért eredmények boldogsággal, megelégedéssel töltenek el, és szeretnénk állandósítani ezt az állapotot. Megállítani az időt. Nem szívesen gondolunk a halálra, a szomorú végkimenetelre. Jézus félúton a Jordán völgy és a Golgota-hegy között három tanítványát felviszi a Tábor „hegyére” és ott belekóstoltatja őket mennyei dicsőségébe. Elővételezi velük a mennyországi állapotokat. Az újszövetség ritkán használt szófordulatával „színeben elváltozik”. A három apostol nemcsak elragadtatásba esik ettől a csodás élménytől, de meg is állítaná az időt. „Állóképpé kívánja merevíteni ezt a pillanatfelvételt.” (Jelenits István)

Péter és társai minket képviselnek. Valóban jó Isten közelében. Akinek van istenélménye, akár extázis formájában, az egész életén keresztül abból él. De a hegyről le is kell jönni, és úgy élni a hétköznapokat, hogy arcunk ragyogjon az élménytől, a beavatottság hatása kitarson a szenvedés idején is. Nagyböjti utunk hosszú. A húsvéti megdicsőülés még odébb van. A boldogító istenlátás megvalósulásáig az apró Tábor-hegyi csodák rejtett öröme, kegyelme és megvilágosító ereje tartja bennünk a lelket. Forrás: Zarándok.ma

Fény és vakság

1. 1. Ne a külsejét és a magas termetét nézd... Az ember a külsőt nézi, az Úr azonban a szívet. (1Sám 16,1b.6–7.10–13a)

Minden hivatás titok. A Dávidé is. Júda törzsei sem vették eleinte komolyan Isten értékrendjének különösségét, később aztán csak felkenték „újra” Dávidot. Isten Izáj legkisebb fiát választja ki és keni fel népe királyának, bár még törekeny, tapasztalatlan, nem harcedzett. Isten szabadságát nem befolyásolják emberi szempontok, előítéletek. Az ő szabad szeretete túllép az emberi kötöttségek korlátain. Ő a szív tisztaságát, nyitottságát, hajlandóságát nézi. Még a bűnös emberi természet sem akadály abban, hogy Isten hívjon valakit, s hogy a hívást felismerjük és elfogadjuk. Isten épp az emberi logikát állítja feje tetejére, amikor a szegényt, a lenézettet, a kisebbet emeli fel és keni fel a Szentlélek kegyelmével. Az emberi szívet világítja meg, nem a fejet. Ebben a megvilágosodásban halljuk meg hívó szavát. Nemcsak a Messiás fog emberileg Dávid családjából származni, hanem maga Dávid is a Messiás előképe.

2. Valaha sötétség voltatok, most azonban világosság az Úrban.(Ef 5,8–14).

Krisztus a világ világossága. A hit, a kegyelem fénye megvilágítja az ember értelmét és akaratát. Bármennyire rosszra hajló is az, képes lesz a hit fényénél másképpen látni az élet összefüggéseit és távlatait. De ez a világosság akkor lesz hatékony, ha aszerint is élünk. Ha merjük követni és tettekre váltani felismeréseinket. Nagybőjtben ezért kell felszámolnunk sötétségeinket, a bűnöket, hogy világosabban lássuk, milyen irányba haladunk. A nagyböjt kegyelmi időszaka a lelki megvilágosodás reményét is magában hordja. A hívó ember hite nemcsak arcára ül ki, nemcsak lelke tündököl a kegyelem fényében, hanem példája másokat is arra ösztönöz, hogy a hit útján járjanak.

3. Azért jöttem a világra, hogy... akik nem látnak, azok lássanak, és akik látnak, azok vakok legyenek...(Jn 9,1–41).

A vakonszületett meggyógyítása János evangélista egyik ritka remekműve. Szinte jegyzőkönyvszerűen, ugyanakkor drámaian írja le, hogyan lesz látóvá a vak ember. A történetnek három jól elkülöníthető része van. Maga a gyógyítás, majd a farizeusok, ahogyan kihallgatják, kérdőre vonják a meggyógyult embert, végül pedig a világosság ítélete a sötétség fölött. Az emberiség ősi problémáját, szinte elkopott közhelyét hivatott megoldani: miért van szenvedés? Mert a szülők bűnösök voltak? A szenvedés büntetés? Jézus nem azt mondja, hogy az emberi szenvedésnek csak a bűn az oka. Bár kétségtelenül bűneink

inko következményeit is el kell szenvednünk. A legtöbb szenvedést ma is a bűn okozza. De a vakonszületett, beteg ember esetében Jézus másra is rávilágít. A betegség, a törekenység az ember befejezetlenségére utal. A vak nem azért vak, mert szülei miatt bűnhődik, nem azért, mert titkos betegség gyötri, hanem egyszerűen azért, mert csak ilyen „félíg kész”. Az egészség, az egész ember csak Isten kegyelmének műve. Isten gyógyítása nélkül nincs egészség. Még akkor sincs, ha nem fáj semmink.

A krisztusi megváltással éppen a teremtés beteljesítése valósult meg. Sárból és földből, de Jézus megjelenésével az isteni világosság és az örök élet is az ember osztályrésze lett. Jézus megvilágosít, meggyógyít, ám attól kezdve életünk megváltozik. Nem élhetünk tovább úgy, mint azelőtt. „Menj, hited meggyógyított..., de többé ne vétkezzél!” Döntenünk kell Jézus sorsa mellett. Akár az elszakadások, az árral szembe fordulás árán is. A hitünkre úgy kell vigyáznunk, mint szemünk világára. Jézus ittléte, jelenlétének megtapasztalása önmagában is ítélet. Nincs semleges döntés. Vagy elfogadom, vagy visszautasítom a jézusi megváltást. A dolgok nem azok mindig, aminek látszanak. Sőt lehet, hogy épp ellenkezőjünknek látszanak, mint amik. Aki azt hiszi, hogy lát, lehetséges, hogy már rég vak vagy elvakult... Aki meg vakon kezdi, tapogatózik, botladozik, de vállalja a kockázatot, hogy Jézus hívására válaszoljon, látó lesz. A vakságtól eljut a (be)látásig. A vakonszületett kigyógyult a tudatlanságból és a vakságból egyaránt, szemben a szomszédokkal, akik saját szemüknek nem hittek. Bárcsak a nagybőjt felnyitná lelki szemeinket, hogy higgyük is, amit felismertünk – amit látunk. Szerző: Sebestyén Péter

A krisztusi megváltással éppen a teremtés beteljesítése valósult meg. Sárból és földből, de Jézus megjelenésével az isteni világosság és az örök élet is az ember osztályrésze lett. Jézus megvilágosít, meggyógyít, ám attól kezdve életünk megváltozik. Nem élhetünk tovább úgy, mint azelőtt. „Menj, hited meggyógyított..., de többé ne vétkezzél!” Döntenünk kell Jézus sorsa mellett. Akár az elszakadások, az árral szembe fordulás árán is. A hitünkre úgy kell vigyáznunk, mint szemünk világára. Jézus ittléte, jelenlétének megtapasztalása önmagában is ítélet. Nincs semleges döntés. Vagy elfogadom, vagy visszautasítom a jézusi megváltást. A dolgok nem azok mindig, aminek látszanak. Sőt lehet, hogy épp ellenkezőjünknek látszanak, mint amik. Aki azt hiszi, hogy lát, lehetséges, hogy már rég vak vagy elvakult... Aki meg vakon kezdi, tapogatózik, botladozik, de vállalja a kockázatot, hogy Jézus hívására válaszoljon, látó lesz. A vakságtól eljut a (be)látásig. A vakonszületett kigyógyult a tudatlanságból és a vakságból egyaránt, szemben a szomszédokkal, akik saját szemüknek nem hittek. Bárcsak a nagybőjt felnyitná lelki szemeinket, hogy higgyük is, amit felismertünk – amit látunk. Szerző: Sebestyén Péter

Hogy a keresztút gyümölcsöző legyen

Ahhoz, hogy a keresztúti imádságot ne csak egy „rutinájatosságként” végezzük, hanem olyan helyre kerüljön az életünkben, ahol teljesen kifejtheti gyümölcsöző szerepét, több dolgot is tisztáznunk kell: keresztény életünk lényegét, a Szentháromsággal való élő kapcsolatunkat; a keresztút mint imádság kialakulását a kezdetektől napjainkig, valamint a keresztút imádságjelképét.

Az alábbiakban Szikszay Leopold ferences szerzetes, pap a Ferenciek tere magazinban megjelent írásából közlünk részleteket.

Keresztény életünk lényege, a Szentháromsággal való élő kapcsolatunk. Az emberek üdvössége abban áll, hogy részesülnek az isteni természetben; azonosulnak az isteni személyekkel; isteni személyekként akarják, értékelik, dicsőítik a Szentháromságot [...]

A bűnbe esett világ bekapcsolódását a szentháromságos életközösségbe, a világ üdvösségét, hogy Isten legyen minden mindenben, a Fiú megtestesülése valósítja meg az Euchariszián keresztül. A megtestesülés azt jelenti, hogy a Fiú isteni személye emberi természetet vesz fel, és megéli benne a maga fiúi életét emberi körülmények között.

Krisztusnak [...] hármias megtestesülése van: egyedi megtestesülése – [...] felvéve a mi valós emberi természetünk korlátait, megdicsőíti az Atyát. Itt a földön megéli az ő isteni engedelmességét, dicsőítését az Atya iránt emberként. A kereszten láthatóvá tette a Szentháromság belső életét a maga teljességében és kiárasztotta a Szentlelket az emberiségre. Krisztus második megtestesülése a szentségeken keresztül történik. Krisztus a szentségeken keresztül ajándékozza a Szentlelket az embereknek, akiknek a teste a szentségeken keresztül isteni természetben részesül, és így [...] bekapcsolódnak a szentháromságos életbe.

A megkeresztelt ember megkapta a Szentlelket, a Szeretet Lelkét, amint a Fiú megkapta az Atyától. A Lélek szerinti életet ezentúl mint saját életüket éli. A megtestesülés harmadik formája, hogy Krisztus pünkösdkor beletestesült az apostoli kollégiumba, oly módon, hogy az [...] Krisztus Titokzatos Teste lett.

A második és a harmadik beletestesülés valójában egy esemény, amelynek egyéni oldala a második, közösségi oldala a harmadik beletestesülés. Az apostoli kollégium pünkösdtől kezdve nem csupán egy társadalmi csoport, hanem Krisztus Jegyese, Krisztus Titokzatos Teste, Új Teremtmény, amelyben Krisztus közösségi szinten éli fiúi életét a társadalomban. [...] a Titokzatos Test tagjainak megmarad az emberi szabadsága, így Krisztus csak annyi jót tud rajtuk keresztül tenni, amennyire személyes szabadságukban azonosulnak vele, viszont sokkal szélesebb körben tud tevékenykedni, mint az egyedi megtestesülésében.

Krisztus a Titokzatos Testében végső harcát vívja a Világ Fejedelmével, a sátánnal, hogy a világ végén Isten legyen minden mindenben. Ezt a harcot elsősorban az Euchariszián keresztül teszi.

Az áldozó hívő Krisztusnak a kereszten átélt végtelen szeretetével testi formájában táplálkozik. Krisztus húsában Krisztus személye is benne van, így azt is adja, azaz azonosult a hívő személyével. A hívő így megkapja, hogy Krisztusként könyörögjön a világért. Krisztus nemcsak a Szentháromságban akarja dicsőíteni az Atyát, hanem a földön is.

Életét felkínálja táplálékként, élénk teszi: vegyétek és egyétek, ez az én engesztelésem, dicsőitésem, értékelésem, teljes szívű nagyrabecsülésem, azonosulásom. Amit ebből átveszünk, amit megélünk, az lesz Isten élete a világban.

Az eucharisztikus áldozati forma sokkal nagyobb áldozatot kíván Krisztustól, mint a kereszthalála – Krisztus itt folyamatosan áldozati életet él. Krisztus Titokzatos Testében, az Egyházban, mint élő testben áramlik az élet az egyes tagok között. Ez az áramlás megindíthatja az időlegesen halott tagokat is. [...]

A keresztút mint imádság kialakulása a kezdetektől napjainkig.

Egész keresztény életünkön végigvonul egy alapvető gondolat: azonosulni Krisztussal. Ennek az Eucharisztia vétele megteremti a lehetőség feltételét, de kiegészítésre szorul. Krisztus sűrítve adja magát az Eucharisziában – ezt fel kell oldani, konkretizálni, aminek az első lépése, hogy hitelesen szemlélem Jézus életét egészen addig, hogy életem bizonyos helyzeteiben egyre inkább azonosulok vele. Már nem én cselekszem, hanem Krisztus cselekszik bennem.

Az evangéliumban azt olvassuk Máriáról, hogy szívébe véste a pásztorok szavait, és elgondolkozott rajtuk. A pásztorok szavai közvetítették az igazságot Jézussal kapcsolatban, és Mária ennek rendelte alá a hétköznapi tapasztalatait. Neki a valóságot a kinyilatkoztatás jelenti, ami megmutatja, láthatóvá teszi a hit szemén keresztül a valóság teljességét. Mária ezt a hívő valóságfelfogást egész életében gyakorolta. Innen ered, hogy Jézus halála után az apostolokkal rendszeresen végigjárta Jézus szenvedésének és megdicsőülésének konkrét helyszíneit az utolsó vacsora termétől a Golgotáig és a Szent Sírig. Ők ezt nem pusztán emlékezésből, szomorkodva tették, hanem azért szemlélték Jézus életének egyes mozzanatait, hogy egyre mélyebben megnyíljanak a szeretet konkrét megnyilvánulásai felé, azokat egyre jobban a szívükbe vessék, azokkal egyre jobban átítatódjanak, hogy Krisztus a hasonló helyzetekben akadálytalanul cselekedhessen bennük.

Euszebiosz és Szent Ambrus püspökök a IV. században leírták, hogy Szent Ilona, Nagy Konstantin császár anyja hogyan kereste meg Jézus keresztjét, és építette fel az első templomot a Golgotán 320 körül. A XV. században már tizenkét márványtábla állt a keresztút mentén Jeruzsálemben, ezeket már akkor stációknak vagy állomásoknak nevezték. A zarándokok ezeknél az állomásoknál megálltak, elmélkedtek az adott eseményről, imádkoztak. A középkorban igen látogatott volt az ottani keresztút, főleg a ferencesek vezetésével.

A szentföldi zarándokokon keresztül került át ez az ájtatosság Nyugat-Európába is; nemsokára emlékművekkel, szobrokkal juttatták a keresztutat járók emlékezetébe Jézus szenvedésének útját. Ekkor hét stációra bontották a keresztutat, a római hét stációs templom mintájára, majd az 1600-as évek elejére alakult ki a keresztút maihoz hasonló, 14 állomásból álló formája.

A betlehemi papság külön imakönyvet adott ki 1518-ban a keresztúti ájtatosságról, 14 stációval. A barokk kor a keresztutak építésének is virágkora volt. Ekkor terjedt el világszerte a 14 stációs keresztút, főleg Porto Maurizio-i Szent Lénárd római ferences tevékenysége folytán. Ő maga 576 keresztutat állított fel. Szent Lénárd legnagyobb sikere Rómában, a Colosseumban 1750-ben felállított keresztút, amelyen mindmáig a pápa vezetésével járnak a hívek. Ma általában minden templomban megtalálható a keresztút 14 stációval. A keresztút elvégzése teljes búcsúval jár a megfelelő feltételek mellett. (Dr. Bánk József egri érsek és Teres Gusztáv SJ írásai alapján)

A keresztút imádságlelkülete

A keresztútjárás akkor éri el célját, ha elvezet a szenvedő Krisztussal való igazi, személyes találkozásra és egyesülésre.

[...] látnom kell Krisztus szeretetét a valóságnak megfelelően az egyes stációknál. Ez kínálja fel annak lehetőségét, hogy átítatódjak vele, és így azonosuljak a szeretet útját járó Üdvözítővel. Itt az a fontos, hogy nyitottan, tanítványként engedjem először hatni rám azt, amit látok. Tomislav Ivančić keresztútja ehhez szerintem alapvetően jó. Az elmélkedéshez csendre és nyugalomra van szükség. Jézus nem akkor szólít meg, amikor mi „megrendeljük” tőle, hanem amikor ő látja alkalmasnak az időt. Ezt ki kell tudni várni.

Jézus megszólítása konkrétan rámutat az életben azokra a hasonló helyzetekre, amelyekben vagyunk, és megoldást kínál ezekre Jézus példája szerint. Ezeknek az elfogadásához az az első lépés, hogy elfogadjam válogatás nélkül a szenvedéseket, kérjem Jézust, hogy velem egyesülve ő hordozza bennem ezeket a terheket, ő tanítson ezeken keresztül igazán, egyre tisztábban szeretni.

A szenvedéseink, amelyek sokszor az elviselhetetlenség határáig visznek, fakadhatnak személyes bűneinkből és mások bűneiből is.

[...] nem szabad elemezni, mert könnyen félrevisznek. A szenvedést – mint annak lehetőségét, hogy itt a földön tisztán szeressünk – válogatás nélkül el kell fogadnunk ahhoz, hogy Krisztussal egyesülhessünk a szeretetben. Itt nem szabad megtorpannunk egészen a teljességig, ahol mi is teljesen átadjuk magunkat Krisztusnak, életünk odaadásában, a vértanúságban. Ez egyben

feltámadásunk kezdete, ahol mi is teljes harmóniába kerülünk a Szentháromsággal, aki szeretetből teremtett és szeretetével elvezetett arra, hogy vele lehessünk az örökkévalóságban. Lejegyezte:

Oreskóné Tünde

Diadalmenet a kereszthalálba – a feltámadás előszobája

Virágvasárnap nemcsak Jézus ünnepélyes bevonulására emlékezünk, hanem a liturgikus keretek között „előrehozott” szenvedéstörténetét is újra átéljük. Szent Lukács sajátos hangsúllyal és teológiai megközelítéssel számol be a jeruzsálemi bevonulásról. Ami nála feltűnő, az az örömjongás. Az öröm evangélistájaként ír a pogányságból megtérteknek. Elhagyja a zsidó hozsanna szót, helyette a gyermekségi történetből ismert angyalok énekét idézi. Szintén nála vesszük észre a farizeusok „odamondását”, mely szerint Jézus hallgattassa el éljenző tanítványait és az ünneplő tömeget. Ekkor

hangzik el az elgondolkodtató és a tétovázó hívőket is állásfoglalásra készítő kijelentés: Bizony mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak megszólalni... Posztmodernnek titulált korunkban a keresztények is elbátortalanodtak. Nem mernek ünnepelni, kiállni mesterük és megváltójuk mellett. Mintha szégyellnék. Mintha restelkednének tanúságot tenni az örömhírről, csak azért, hogy megfeleljenek a szabadelvű világ elvárásainak, amely a hitet a magánszférába szá-

műzné. A barkaszentelő körmenet is arra hivatott, hogy kihozza belőlünk ezt az ujjongást. Az egyedül törékeny, tömegként manipulálható ember könnyebben tüntet, lázad, sztrájkol és rombol, „feszítsd meg”-et kiáltva, minthogy közösségként önfeledten ünnepeljen, és dicsőítse Istent. Pedig a történelem folyamán a kövek is megszólaltak. A régészeti kutatások is szó szerint visszaigazolták a Biblia leírásait. Egyházi ünnepek, Mária-jelenések, búcsúk színhelyén, a Szent Péter-téren éppúgy, mint egy kis falusi templom kertjében katarzist élhetünk át egy közösség tagjaként is, akárcsak a jeruzsálemiek, akik szemtanúi voltak a szenvedő király bevonulásának. A földi nagyságok, sztárcsók élvezik, ha megfürödhetnek a tömeg rivaldafényében. Elkapja őket a hév, mosolyogva pózolnak rajongóik vaku-kattogásai közepett, aláírásokat osztogatnak, arcuk reklámhordozó lesz, és az újságok címdoldalán szerepelnek. A mi megváltónk nem ilyen. Hiúsága gyengeségén nem fog ki az éljenző tömeg. Dávid fia samaragolva vonul be a keresztre feszítés városába, és ez a római hadvezérek diadalmenetével összehasonlítva is sokatmondó különbség, amely önmagáért beszél. Új értelmet ad a hatalomnak, az uralkodásnak, és a szeretet parancsának értékrendjét teszi meg életünk alapjául.

Ma már nem engedhetjük meg azt, hogy politikai hatalmasok, különféle lobbik és érdekek mentén félrevezessenek, megosszanak és Jézus Krisztus vagy egyháza ellen fordítsanak. Számunkra ez a Messiás igazi szabadságot hozott. Az ő kinyilatkoztatása a Golgotán, a kereszten lett a leginkább egyértelmű: legyőzte a halált hordozó sátánt. Magára vette az emberi lét nyomorúságát, és üdvözíteni akarja a bűnös emberiséget. Virágvasárnap nemcsak koncerttermekben csendülnek fel a klaszszikus zeneművek megrendítő passiói, hanem templomainkban is felidézünk, valósággal eljátsszuk Urunk szenvedéstörténetét. Érzékeltetni szeretnénk a Megváltó szenvedésének és Isten szeretetének szoros kapcsolatát. Ezzel mi is mintegy részesei, aktív szereplői leszünk a keresztútnak... A passió-történet felolvasása és átélmélkedése ma ezért is időszerű és találó. Szünet és szeretet egy töről fakad. A kereszténység egy hallatlan tapasztalat örömét osztja meg a világgal: Isten nem az erőszak

győzelmével hivatkozódó, nem a gyengéken és kiszolgáltatottakon átgyalogoló hatalmas úr, hanem velünk együtt szenvedő, érettünk, emberekért a halált is megkóstoló Isten. Így emel fel földhöz ragadtságunkból, és édesget újra magához. Szerző: Sebestyén Péter

A barkaágak nem szerencsét hozó tárgyak

„Világszerte a virágvasárnapi szentmisével kezdődik a nagyhét a katolikusok számára. Jelentését azonban néha félreértik. Sokan az ilyenkor megáldott barkaágakat egyfajta szerencsét hozó kabalatárgynak tekintik, ami arra való, hogy hazavigyék és elhelyezzék az otthonukban. Ez azonban téves látásmód, amely elsiklik valódi értelmük felett. Megmagyarázzuk, miért.

Az év folyamán a virágvasárnapi az egyik leglátogatottabb szentmise. Ebben az évben március 29-én tartandó virágvasárnapi mise nyitja meg a katolikusok számára a húsvétvasárnapot megelőző nagyhétet. Ebből az alkalmából a hívek a különböző országokban például olajfa-, babér- vagy (nálunk) barkaágakkal gyűlnek össze, és az eucharisztikus ünneplés ezek hagyományos megáldásával kezdődik. Vannak azonban, akik hagyományból, szokásból vagy babonából csak azért mennek oda, hogy legyenek ilyen megáldott ágaik, amelyeket inkább szerencsét hozó kabalának tekintenek. Ez azonban távolról sem igaz. Éppen ellenkezőleg, jelentésük sokkal mélyebb és sokkal szebb.

Elindulunk a húsvéthoz vezető úton

Az ágak hagyományos megáldását az evangélium felolvasása követi, amely Jézus Jeruzsálembe történő diadalmos bevonulásáról szól. A tömeg ünnepli Krisztust, akit nem sokkal később halálra ítélnék. Ez a szakasz ugyan fájdalmas és bántó lehet, de az ágak szimbolikája itt nyeri el teljes értelmét. Azzal, hogy a katolikusok Őt, a Megváltót ünneplik, egyben vállalják, hogy elkísérik Őt a fájdalmas keresztúton, amely az üdvösséghez vezet.

A megáldott ágak azt segítik, hogy Krisztus nyomdokain induljunk útnak, hogy jobban felkészítsük szívünket a feltámadás örömére. Távolról sem szerencsét hozó tárgyak, hanem arra emlékeztetnek mindenkit, hogy a megpróbáltatásokat, melyek az élet szerves részét képezik, le lehet győzni, ha minden nap Krisztusra támaszkodunk.

A híveket egyébként arra kérik, hogy a következő évig őrizzék meg az ágakat. Tegyék egy kereszt alá vagy a lakásuk imasarkába. Az egész éven át őrzött ágak emlékeztetők, és arra hívnak fel minket, hogy minden nap adjunk helyet életünkben Jézusnak. Amikor megáldják őket, szentelmények lesznek. Ezért az Egyház nyomatékosan azt ajánlja, hogy ne dobjuk ki őket, hanem adjuk le a helyi plébánián. Megfelelő eltávolításuk eltemetéssel vagy égetéssel is történhet. Az összegyűjtött hamvakat összegyűjthetik a következő év hamvazószerdájára, amely majd a nagyböjt kezdetét jelzi. Így az ágak továbbra is kísérik a híveket a megtisztulás útján, amely közelebb viszi őket Krisztushoz.” Szerkesztett fordítás: Solymosi Judit, Aleteia

Virágvasárnapi bevonulás templomunkba 2026.03.29

„Csak nem én vagyok, Uram?” – Szembenézés Nagyszerdán

Forrai Tamás SJ nagyszerdai elmélkedésében a Máté evangéliumának 26. fejezetére hívja fel a figyelmet, ahol Jézus utolsó vacsorájának előkészületeiről és az árulás bejelentéséről olvasunk. A tanítványok hűséges készséggel követik Jézus utasításait, előkészítik a húsvéti vacsorát, és együtt ülnek le vele az asztalhoz – ez az örömteli várakozás és ünnepi hangulat azonban hamar sötét árnyalatot kap, amikor Jézus kijelenti: „Egyikőtök elárul engem.”

A tanítványok megrendülnek, és sorra kérdezik: „Csak nem én vagyok, Uram?” Ez a kérdés minden tanítvány szívéből fakad, és Tamás atya arra hív, hogy mi is tegyük fel magunknak – őszintén, bátorrággal és önismerettel. A valódi árulás gyakran nem nagy tettekben, hanem apró mulasztásokban, a jó elmulasztásban jelenik meg: amikor nem segítünk, nem állunk ki, nem szólunk, amikor kéne. A nagybőjt ideje arra hív, hogy szembenézzünk önmagunkkal, és használjuk ki a kiengesztelődés, a gyónás lehetőségét – de csak akkor van értelme, ha őszintén tesszük ezt.

Szánj időt arra, hogy őszintén fel tudd tenni magadnak a kérdést: „Csak nem én vagyok, Uram?” Vizsgáld meg, hol vagy áruló – akár hallgatásoddal, közömbösségeddel, kényelemből vagy

félelemből fakadó tétlenségeddel. Ha van rá lehetőség, járulj szentgyónáshoz. Tedd meg a lépést a bűnbánat és az irgalmas Isten felé vezető úton. Készülj fel a húsvéti találkozásra!

A szent három nap

A nagyhét a keresztény hit legmélyebb misztériumának ideje. Nem csupán egyházi ünnepek sorozata, hanem annak az eseménysornak a liturgikus újraélése, amelyben az üdvösség története eléri csúcspontját. A keresztény hagyomány szerint a húsvéti titok – Krisztus szenvedése, halála és feltámadása – az a központ, amely köré az egész keresztény hit szerveződik. Joseph Ratzinger, a későbbi XVI. Benedek pápa szerint „a húsvéti misztérium az a tengely, amely körül a keresztény hit egésze forog” (Joseph Ratzinger: Bevezetés a kereszténységbe, 1968). A nagyhét nem pusztán történeti visszaemlékezés. A liturgia sajátos módon jelenvalóvá teszi az üdvösség eseményeit. A II. Vatikáni Zsinat tanítása szerint „Krisztus műve a liturgiában folytatódik az Egyházban” (Sacrosanctum Concilium, 7). Ez azt jelenti, hogy a hívő nem egyszerűen felidézi Krisztus szenvedését és feltámadását, hanem részesedik annak kegyelmi valóságában. Romano Guardini szerint az evangéliumi történetekben az emberi szív mély ellentmondása tárul fel: „az ember képes egyszerre a legnagyobb lelkesedésre és a legmélyebb elutasításra” (Romano Guardini: Az Úr). Az evangéliumok drámája tehát nem csupán egy történelmi esemény leírása, hanem az emberi lét mély szerkezetének feltárása. Az ember képes felismerni az igazságot, mégis gyakran elfordul tőle. A nagyhét eseményei ezért minden ember lelki történetének is tükröi.

A szent három nap – Triduum Sacrum – nagycsütörtök estével kezdődik. A liturgia itt az utolsó vacsora eseményét idézi fel. Az evangéliumok tanúsága szerint Jézus ekkor alapította az Eucharisziát. A kenyér és a bor fölött kimondott szavak nem csupán jelképesek: a keresztény hit szerint Krisztus valóságosan jelenvalóvá teszi önmagát. Aquinói Szent Tamás ezért nevezi az Eucharisziát „az egész lelki élet teljességének szentségének” (Summa Theologiae, III. q.73, a.3). Az Eucharisztia a kereszt misztériumának szentségi formája. Ami másnap a Golgotán történik, az már itt elővételezve jelen van. A kenyér és a bor Krisztus testének és vérének jelei, de egyben annak a szeretetnek is jelei, amely önmagát adja az emberért. Az utolsó vacsora egyik legmegrendítőbb jelenete a lábmosás. Jézus leteszi felsőruháját, és szolgaként megmossa tanítványai lábát. A jelenet radikálisan új képet ad a hatalomról. Hans Urs von Balthasar teológiája szerint Isten dicsősége nem a hatalom külső ragyogásában, hanem a szeretet önküresítésében mutatkozik meg (Hans Urs von Balthasar: *Mysterium Paschale*, 1969). A keresztény hit szerint az igazi nagyság nem az uralkodásban, hanem a szolgálatban rejlik. Az utolsó vacsora után az evangéliumi történet az Olajfák hegyére vezet. Jézus imádkozik, tanítványai pedig elalszanak. Ez a jelenet az emberi gyengeség drámai képe. A tanítványok jó szándékúak, mégis képtelenek kintartani a szenvedés órájában. A keresztény hagyomány ezt a jelenetet az emberi természet törékenységének jelképeként értelmezi.

Nagy péntek a kereszt misztériumának napja. A Golgotán Krisztus halála nem csupán egy igaz ember tragikus kivégzése. A keresztény hit szerint ez a megváltás eseménye. Pál apostol már az első keresztény közösségeknek írja: „Mi a megfeszített Krisztust hirdetjük, aki botrány a zsidóknak és balgaság a pogányoknak” (1Kor 1,23). A kereszt paradox jel. Az emberi szem számára a vereség szimbóluma, a hit számára azonban az isteni szeretet győzelme. Szent Ágoston húsvéti beszédeiben gyakran hangsúlyozza, hogy a kereszt Krisztus trónjává vált. „A kereszt Krisztus szószéke lett, ahonnan szeretetének tanítását adta” (Sermo 218). A kereszt teológiája különös fényt vet az emberi szenvedés kérdésére is. II. János Pál pápa *Salvifici Doloris* kezdetű apostoli levelében azt írja: „Krisztus keresztje által az emberi szenvedés új értelmet nyert” (II. János Pál: *Salvifici Doloris*, 18). A szenvedés nem szűnik meg létezni, de a kereszt fényében részesedhet a megváltás titkában. A keresztény hagyomány ezért gyakran nevezi a keresztet az „élet fájának”. Az a fa, amely a halál

eszköze volt, az üdvösség jelévé válik. Ez a paradox fordulat a keresztény teológia egyik legmélyebb felismerése.

Nagyszombat a csend napja. A liturgia ilyenkor szinte teljesen hallgat. A sír csendje a hit egyik legnehezebb tapasztalata: Isten hallgatása. Joseph Ratzinger szerint nagyszombat annak a tapasztalatnak a teológiai képe, amikor az ember úgy érzi, hogy Isten távol van, mégis reményben várja az új kezdetet (Joseph Ratzinger: A názáreti Jézus, II. kötet). A húsvéti vigília éjszakáján azonban megtörik a csend. A liturgia a sötétségben kezdődik, majd felgyullad az új tűz. A húsvéti gyertya fénye lassan betölti a templomot. Ez a fény Krisztus feltámadásának jelképe. A Katolikus Egyház Katekizmusa szerint „Krisztus feltámadása a keresztény hit alapja és csúcspontja” (KEK 638). A feltámadás nem egyszerűen egy csoda a történelemben. A keresztény hit szerint ez az új teremtés kezdete. Ahogyan a teremtés hajnalán a világosság megtörte a sötétséget, úgy a feltámadás is új kezdetet hoz az emberiség történetében. Szent Ágoston egyik beszédében így fogalmaz:

„Ha Krisztus nem támadt fel, hiábavaló a hitünk; ha azonban feltámadt, akkor minden reményünk valóság” (vö. Sermo 229, utalás 1Kor 15 tanítására).

A nagyhét és a szent három nap a keresztény hit legmélyebb teológiai tartalmát fejezi ki. A szent három nap tehát nem három külön esemény, hanem egyetlen misztérium. A keresztt, a sír csendje és a feltámadás együtt mutatják meg az isteni szeretet teljességét. Hans Urs von Balthasar ezt a húsvéti misztérium drámájának nevezi, amelyben Isten szeretete a szenvedés mélységéig hajol le az emberhez (Mysterium Paschale). A liturgia által a hívők nem pusztán emlékeznek Krisztus szenvedésére és feltámadására, hanem részesednek annak kegyelmi valóságában.

A keresztény hit végső üzenete a húsvéti misztériumban válik nyilvánvalóvá: a szenvedés és a halál nem az utolsó szó az ember történetében. A feltámadás fényében az emberi történelem végső értelme az élet győzelme. Lejegyezte:

Dr. Makkos Nándor

Krisztus, a világmindenség Királya

„A nép bámészkodva állt ott, a főemberek pedig gúnyolták őt.”

Egyre mélyül az örvény a kereszt körül. Tömegpszichózis? Több: a bűn lavinája, mely elsodorja és maga alá temeti mindazokat, akik ott állnak a kereszt alatt: a főpapokat és írástudókat, a katonákat, az egyszerű járókelőket. A főpapok dühe még csak valahogy érthető, de a római hadsereg katonáinak semmi közük Jézushoz. Csak azért merészkednek a gúnyőzésre, mert főnökük, Pilátus is ezt tette a kereszt fölé helyezett felirattal. De a nép bámészkodása sem ártatlan dolog: aki kíváncsiságból végignézi egy ember szenvedését, haldoklását. S ha ezt másokkal együtt, a részvét, a segíteni akarás legcsekélyebb szándéka nélkül teszi, azzal bűnrészessé válik a gyilkosságban. A bámészkodásból következik a gúnyolódás, s innen már csak egy lépés a káromlás, amit a bal lator is tesz, aki ahelyett, hogy túrné a jogos büntetést, bűnbakot keres, akin tehetetlen dühét kitöltheti.

De a másik rászól. Kicsoda lehet ez a másik, akiben ilyen csodálatos tisztaság van eltemetve a gyilkosság, vér, piszok vastag rétegei alatt, s most feltör belőle, mint forrás a puszta sivatagban? Kicsoda, aki egymaga képes szembeszállni a már égisz érő mocskolódással s megállítani a szennyáradatot? Csend áll be néhány másodpercig – de milyen súlyos, milyen rettenetes ez a csend! Majd Jézus felé fordul, tekintetét keresi és így szól hozzá: „Jézus, emlékezzél meg rólam, mikor eljössz országodba.” És Jézus válaszol neki. Nem a többieknek, a bámészkodóknak, a gúnyolódóknak és gúnyt űzőknek, nem is a káromlónak, mert azok nem érthetik. Csak egyedül neki, az agóniájában a bűn-

bánat zsenijévé felnövő jobb latornak mondja: „Bizony mondom neked: még ma velem leszel a paradicsomban.”

Hálát adunk Neked, Urunk, Jézus Krisztus, ég és föld Királya, akinek a világtörténelemre, sőt az univerzum egészére kiterjedő, egyetemes uralmát ünnepeljük a mai napon, hogy a most olvasott evangéliumi szakaszban kinyilatkoztattad számunkra a Te hatalmad fönséges és felülmúlhatatlan erejét. Köszönjük, hogy nyilvánvalóvá tetted, hogy nincs más név a földön, melyben üdvösségünk lehetne, csak a Te áldott neved, s kérünk, add meg nekünk kegyelmesen, hogy a bűnbánó lator hitével, bizalmával mondhassuk most és halálunk óráján: „Emlékezzél meg rólam, Uram, midőn eljössz a Te országodba!” Készült Barsi Balázs – Telek Péter-Pál: Új Magasság és Mélység c. könyve alapján.

Mi történt Cirenei Simonnal a keresztre feszítést követően?

Keveset tudunk arról, mi történt Cirenei Simonnal azt követően, hogy segített Jézusnak a keresztet a megfeszítés helyéig elvinni. A történelemben csak egyetlen ember van, aki szó szerint segített Jézusnak a kereszttel cipelni. Neve feltűnik az evangéliumokban, de nagyon keveset tudunk erről a titokzatos emberről és arról, hogy mi történt vele Jézus keresztre feszítése után. Máté evangéliuma egyszerűen számol be arról, hogy: „Amint kifelé vonultak, találkoztak egy Simon nevű cirenei emberrel. Ezt kényszerítették, hogy vigye a keresztet.” Mt 27,32

Márk még néhány pontosítást is hozzáfűz: „Az egyik arra menő embert, a cirenei Simont, Alexander és Rufusz apját, aki éppen a mezőről jött, kényszerítették, hogy vigye a kereszttel.” Mk 15,21. Így tudjuk meg, hogy Simon egy észak-afrikai tartományból, Cirenéből (Líbia) származott, amely egykor görög, majd római gyarmat volt, jelentős számú zsidó lakossággal. A szöveg azt látszik sugallni, hogy Simont rákényszerítették Jézus kereszttel a vitelére, ami arra utal, hogy nem önként került kapcsolatba azzal, akit bűnözőnek tekintettek. Boldog Emmerich Anna Katalin látomása, egy 19. századi német misztikus „*A mi Urunk Jézus Krisztus kínszenvedése*” című művében azt állítja, hogy Cirenei Simon pogány volt: „A középső utcán éppen akkor jött lefelé Cirenei Simon, egy pogány ember, három fiával. Kertész volt, a keleti városfal melletti kertekben dolgozott. Egy nyaláb rózsát hozott hóna alatt. Mint sok más munkás, ő is feleségével és gyermekeivel az ünnepekre minden évben bejött Jeruzsálembe, sövényeket nyese. Nagy volt a tolongás, nem tudott kitérni. Amint öltözetéről felismerték, hogy pogány és alsóbb rangú munkás, a katonák megfogták, odahurcolták és azt követelték, segítsen a Galileainak vinni a keresztet. Ő vonakodott és hevesen ellenállt, de azok erőszakkal kényszerítették. Gyermekei sírtak és kiabáltak; néhány asszony, aki ismerte őket, oltalmába vette a gyermekeket.

Simont undorodás és ellenkezés fogta el, oly rettenetes nyomorultan és elégtelenítve nézett ki Jézus és ruhája csupa piszok és sár volt.” [33. fejezet- Kertész Kálmán fordítása, Szent István Társulat, 1936. | ppek.hu] Emmerich Anna Katalin hozzáteszi ezután, hogy Jézus sírt és olyan áthatóan nézett Simonra, hogy annak nem sokáig kellett a keresztet cipelnie Jézus mögött ahhoz, hogy mély megindulást érezzen. Ez az esemény mélyen megérintette a két idősebb fiút, Rufust és Alexandert is, akik keresztények lettek, majd csatlakoztak a tanítványokhoz. A harmadikat, a legfiatalabbat, még gyermekként látta Szent István közelében.

Egyes bibliatörténészek azt gondolják, hogy ha Márk evangélista Alexander és Rufusz nevét idézi, ez feltehetően azért van, mert jól ismertek voltak az első keresztény közösségekben. Másrészt, Szent-Pál maga is megemlíti egy bizonyos Rufuszt a rómaiakhoz írott levelében: „Közöntsétek az

Úr választottját, Rufuszt és anyját, aki nekem is anyám”. *Róm 16,13* Bár az evangélisták nem szólnak semmit arról, hogy mi történt Simonnal Jézus keresztyének a vitelét követően, nehéz elhinni, hogy a Jézushoz való ilyen közelség ne változtatta volna meg mélyen őt.

Bizonyos keresztény hagyományok szentként tisztelik és december 1-jén ünneplik. Nyomdokaiba lépve a hívők kérhetik a kegyelmet ahhoz, hogy hordozzák saját keresztyüket és hagyják, hogy Jézus átalakítsa az életüket. Fordította: Bárdi Zoltán. Forrás: Aleteia

“Mintha áramütés ért volna!”

Barabbás hihetetlen megtérése a “Passió” című filmben

A Passió már klasszikus filmnek számít, amelyet minden katolikus jól ismer. De ismerted-e a Barabbást alakító Pedro Sarubbi lenyűgöző vallomását a megtéréséről?

Ez így igaz, a film forgatása alatt Pedro Sarubbi valami elképesztő dolgot élt át, ami közelebb vitte őt Krisztushoz és az Egyházhoz. A 2005-ös bemutató után a Passió színésze, Pietro Sarubbi elmesélte misztikus élményét. **“Mintha áramütés ért volna!”**

“Barabbás szerepében Mel Gibson azt kérte, hogy ne nézzek a Jézust alakító Jim Caviezelre egészen addig a jelenetig, amelyben először mutat a kamera minket együtt. „Barabbás olyan, mint egy vad kutya – mondta nekem -, de egy adott pillanatban kiskutyává változik: amikor szembe találja magát Isten Fiával, és megtapasztalja a megváltottságot. Azt akarom, hogy a tekinteted olyan legyen, mint amikor valaki először látja Jézust.” “Úgy tettem, ahogy mondta, és amikor a tekintetünk találkozott, egy furcsa örvénylést éreztem.

Olyan volt, mintha valóban magát Jézust látnám. Ilyet még soha nem tapasztaltam egész színészi pályafutásom alatt” – mondta az olasz színész. **Sarubbi elmondta, hogy abban a pillanatban végre megtalálta a régóta vágyott békét.** “Nagy hatással volt rám- mondta – **Úgy éreztem, mintha elektromos áramütés ért volna. Magát Jézust láttam.**” “Amikor rám nézett, a szemében nem volt gyűlölet vagy harag, csak irgalom és szeretet” – ismerte el könyvében, melynek címe: **Barabbástól Jézusig: Rám nézett és megtértem.**

“Nem csak szakmai, hanem mindenekelőtt emberi élmény volt – tette hozzá Sarubbi. – Nem szégyellem kimondani, hogy a forgatás alatt tértem meg. Minden résztvevő színész megváltozott egy kicsit az élmény után, de én sokkal többet tanultam a filmből, mint bármilyen konferencián.”

A színész a megtéréséhez vezető hosszú útról is beszélt. “Kiterjedt antropológiai kutatásokat végeztem, mint ember, és mint színész egyaránt. Oktattak a harcművészetekre... Hat hónapig éltem egy tibeti kolostorban, némasági fogadalmat tettem. Indiában meditációt gyakoroltam. Éltem az Amazonas vidékén. **E keresésem végső célját Jézusban találtam meg.**” Fordította: Marek Éva, Forrás: ChurchPop

A lepel hatalma

"A halál mélyén most már az élet dobog, mert szeretet lakozik benne. Ez a lepel hatalma:" A >>fájdalmas férfi << Arcának ereje, aki magán hordozza minden idők és minden helyek emberének szenvedését, a mi nehézségeinket és ugyanígy a mi bűneinket is - "Passio Christi! Passio hominis!"

"Erről az Arcról ünnepélyes fönség és szokatlan nagyság sugárzik. Az Arc, a kezek, a lábak, az oldal, az egész test beszél. Ő maga a beszéd (az üzenet), amelyet mi csöndben hallgathatunk.

Mit mond nekünk a Szent Lepel?
Vér által szól és a vér az élet!

A Szent Lepel vérrel írt ikon: egy megostorozott, tövissel megkoronázott, keresztre feszített és jobb oldalán lándzsával átszúrt ember Vérével írt ikon. A Szent Lepelre nyomódott kép egy halott képe, de a vér, az Ő életéről beszél. Minden vérnyom a szeretetről és az életről beszél. Különösen a vérfolt az oldalán, a szívéhez közel, amelyet a római katona lándzsájának dőfése ütött sebből bőséggel kifolyó vér és víz hozott létre.

Olyan, mint egy forrás, amely csöndben csobog és mi hallhatjuk és hallgathatjuk a nagyszombat csendjében. " Szerző: Robert Sarah bíboros, Forrás ~ Mátay Gál Gabriella

Historia Domus

Cserkészlet Kerekegyházán

Örömmel tudatjuk a kerekegyházi híveknek, hogy ősszel elindítottuk kisvárosunkban a cserkészletet! A cserkészlet egy vallásos ifjúságnevelő mozgalom, mely szinte minden országban jelen van a világban. A mozgalom célja a jellemfejlesztés, a haza szeretete, a hit megélése, az embertársak szolgálata, és a felelős, cselekvő felnőtté válás segítése. Mindezt élménypedagógiai elemekkel, a cselekedve tanulás módszerével, és a kiscsoportokban – ún. őrsökben – történő munkával érjük el. Fontos számunkra a kapcsolódás a természethez, a magyar kultúra ápolása és a

közösségi szerepvállalás is, ezek is szervesen hozzátartoznak a cserkészlet programjához. Az indulást egy fiú és egy lány őrsel kezdtük meg, akik a legfontosabb szimbolikus lépést már meg is tették, őrsi nevet választottak magunknak, így a csírázó kicsiny csapatunkat jelenleg a Sas és a Levendula őrsök alkotják. Évközben hetente találkozunk az őrsi foglalkozások keretében, ahol némi közös bevezető játék után beszélgetünk a cserkészletről, a hitről, a

magyarságról, a környezetvédelemről, gyakoroljuk a csomózást, a térképészetet, az elsősegélyt, a sípjeleket és még megannyi ismeretet és készséget sajátítunk el, és készülünk a cserkészév megkoronázására a cserkész táborra. Emellett ősszel kirándultunk a város közelében, egy kötetlenebb foglalkozás keretében megünnepeltük a Karácsonyt, illetve februárban egy izgalmas esti túrát ejtettünk meg a telihold fényében, aminek keretében felkerestük a homokbányát, a Bú-hegyet és áttúráztunk Kunbaracsra. Szándékaink szerint a jövőben ezen újság lapjain is be fogunk számolni a csapatunk életéről, izgalmas történéseiről.

Egy új csapat indulása hosszú, rögzös, és hullámvölgyekkel teli, ámbar roppant izgalmas út. Még az elején vagyunk, és érezzük, egyedül nem megy. Ezért is vagyunk hálásak az Úrnak, hogy Norbi atya és a cserkészjelöltek szülei részéről nagyon lelkes a támogatás! Minden bizonnyal fogunk majd az Egyházközséghez is segítségért fordulni, hisz egy cserkészcsapat fenntartása, logisztikai, anyagi és adminisztratív feladatokkal is együtt jár.

Amint körvonalazódik, hogy milyen segítség jöjjön jól számunkra, mindenképpen jelezni fogjuk, addig viszont már azért is nagyon hálásak leszünk, ha olykor imádkoznak értünk, hogy az Úr áldása legyen munkánkon!

Úgy gondolom, a cserkészlet remek lehetőség a fiataloknak, hogy kipróbálhassák és fejleszthessék magukat, megtanuljanak közösségben együtt tevékenykedni, s élő, megtartó vallásos közösségben haladhassanak a felnőtté válás szintén rögzös útján. Ennek fontosságát nem csak cserkészvezetőként, hanem szülőként is átérzem. Most hadd zárjam soraimat a magyar cserkészek köszöntésével: Jó munkát!

Hartmann Zoltán
cserkészvezető

Egyházközségi hírek

Elhunytak:

Drégeli János, Malecz Jánosné /Varga Gizella /, Baksa János, Szabó Józsefné / Szélesi Irén /, Szeri Istvánné /Czingel Rozália/, Kiss Mátyás, Lakatos Ferenc, Farkas János, Botos Benedekné /Adamik Erika/, Bakos Ilona.

Szentségekkel ellátva: Romancsik Józsefné /Valter Mária/, Pál Jánosné / Tóth Judit /, Laczkovics István, Krupa Tibor, Kövecses Gergelyné /Héjas Julianna/ .

KunadacsFehér Györgyné /Lázs Ilona/

Szegedi Borika

Felelős kiadó: Ruskó Norbert atya, email: ruskonorbert@gmail.com, Plébánia: Kerekegyháza, Fő út 47, Tel: 06-76-371084. **Cikkírók és fotó:** Ruskó Norbert atya, Bodorné Lídia, Hartmann Zoltán, Kerekes Rita, Kaldenekker Olivér, Dr. Kelemen Márk, Kiss László, Dr. Makkos Nándor, Mongyi Kornélia, Olgyay Margit, Oreskó Imre és Tünde, Szegedi Borbála. Szerkesztő: Oreskó Imre, Nyomdai kivitelezés: Sztaskó Roland, Andrásy Írószer

Egyházmegyei ifjúsági farsangi bál, Kecskemét 2026 február 14.

Lourdesi záró imaóra 2026 február 11.

Lourdesi zárándoklat 2026. március 05-09